

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Pavel Červenka, IČO 12329789

sídlem Na Výsluní 1428, 373 41 Hluboká nad Vltavou
zastoupen Mgr. Petrem Nesporým, advokátem
sídlem Puklicova 1069/52, 370 04 České Budějovice

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2025, č. j. MZP/2025/210/985,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát České Budějovice (dále jen „Inspekce“) ze dne 23. 1. 2025, č. j. ČIŽP/42/2025/147, sp. zn. ZN/ČIŽP/42/3057/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným za přestupek, protože jako provozovatel vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší uvedených v příloze 2 zákona č. 201/2012 Sb., pod kódem 1.2. (Spalování paliv v pístových spalovacích motorech o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od více než 0,3 MW do 5 MW včetně), tj. kogenerační jednotky, a pod kódem 3.7. (Výroba bioplynu), tj. bioplynové stanice, umístěných v provozovně Bioplynová stanice K. (k. ú. K.), porušil povinnost stanovenou v § 17 odst. 3 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb. o ochraně ovzduší, když uvedené zdroje provozoval v rozporu s rozhodnutím o povolení provozu vydaným Krajským úřadem Jihočeského kraje pod č. j.: KUJCK 26473/2012/OZZL dne 12. 11. 2012 ve znění změny č. j. KUJCK 89597/2020 ze dne 17. 7. 2020 (dále také jako „povolení k provozu“), konkrétně v rozporu s podmínkami:
 - a) č. 2. povolení k provozu – zdroj pod kódem 3.7. provozoval v rozporu s provozním řádem („Bioplynová stanice K., vypracoval: M. Č., datum aktualizace 8. 6. 2020“), kdy nebyl koncový sklad digestátu zastřešen plynojemem. Tento stav trval podle veřejně dostupných mapových podkladů, které jsou součástí spisového materiálu, po celé kontrolované období, tj. od 15. 1. 2023 do 26. 9. 2023.
 - b) č. 13 povolení k provozu – zdroj pod kódem 1.2. provozoval v rozporu s touto podmínkou, když neoznámil inspekci změny podmínek v provozu zdroje spočívající v instalaci katalyzátoru dne 28. 7. 2023 do 15 dnů od provedení změny (tj. do 12. 8. 2023) a provozoval uvedený zdroj znečišťování v období od 13. 8. 2023 do dne kontroly 26. 9. 2023 (tj. 44 dní) v rozporu s povoleníma na základě toho mu byla uložena pokuta ve výši 27 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 3. 2025 č. j. MZP/2025/210/985, sp. zn. ZN/MZP/2024/210/191 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že vypustil z výroku I., v písm. b) text „a provozoval uvedený zdroj znečišťování ovzduší v období od 13. 8. 2023 do dne kontroly 26. 9. 2023 (tj. 44 dní) v rozporu s povolením.“; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a navrhuje jeho zrušení v rozsahu, v jakém bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce na úvod žaloby shrnul předcházející správní řízení.
5. **První žalobní námitka** se týkala nezastřešení koncového skladu digestátu (zdroj pod kódem 3. 7. bioplynová stanice). Dle žalobce nebylo prokázáno, že nezakrytí koncového skladu digestátu představuje závažnou změnu zdroje, ani způsobu jeho provozování, pro které by bylo nutné aktualizovat provozní řád. Technologie MT ENERGIE zajišťuje dostatečné odsíření bioplynu již v prvních dvou fázích (fermentor + kofermentor), kde je obsah síry pod 20 ppm (běžně přes 100 ppm u jiných technologií). Nezakrytí koncového skladu nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vliv na životní prostředí, proto není nutná aktualizace provozního řádu, ani jeho předložení orgánu ochrany ovzduší.

6. Navýšit kapacitu plynojemů nad skladem digestátu je možné pouze v rozsahu několika málo hodin. Při dlouhodobé odstávce kogeneračních jednotek, kdy není možné spalovat bioplyn, je k dispozici flóra pro spalování přebytečného bioplynu, čímž se zabrání úniku metanu (škodlivější než CO₂).
7. Dle žalobce žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že v případě poruchy jsou nastavena další opatření, která umožňují překlenout období od vzniku poruchy do obnovení normálního provozu zdroje 3. 7. bioplynové stanice. K argumentaci žalovaného na str. 18 napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že *„do betonové skladovací jímky lze přecherpat více digestátu z kofermentoru, čímž se sníží hladina digestátu v kofermentoru a tak je možné tento prostor vyplnit navýšením množství plynu v kofermentoru. Na toto řešení však nemá nezastřešení koncového skladu žádný vliv.“*
8. **V druhé žalobní námitce** žalobce uvedl, že koncový sklad digestátu nebyl zastřešen již za předchozího provozovatele (M. Č.), proto případná odpovědnost za protiprávní stav leží na tomto provozovateli, nikoliv na žalobci.
9. **Třetí žalobní námitka** se týkala instalace katalyzátoru (zdroj pod kódem 1.25. kogenerační jednotka). K instalaci žalobce přistoupil z důvodu zpřísnění emisních limitů pro kogenerační jednotky. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že se jedná o zařízení ke snižování emisí a bez dalšího se jednalo o takovou změnu provozování zdroje, která měla vliv na kvalitu ovzduší. V rámci správního řízení nebylo zkoumáno, v jakém rozsahu byla kvalita ovzduší ovlivněna instalací katalyzátoru. Dle žalobce je konstatování, že katalyzátor je zařízení ke snižování emisí, nedostatečné.
10. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobce uvedl, že v případě, že by soud došel k závěru, že instalace katalyzátoru představuje změnu provozování zdroje, který má vliv na ovzduší, je nutno přihlídnout k tomu, že tak došlo ke změně pozitivní. Tato skutečnost by měla být posouzena alespoň jako polehčující okolnost. Pokud by však byl žalobce i nadále shledán vinným z uvedených přestupků, je na místě uložení napomenutí.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě **k první námitce** konstatoval, že setrvává na své argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí a považuje změnu spočívající v nezastřešení koncového skladu digestátu za závažnou a vyžadující aktualizaci provozního řádu. K tomu citoval pasáž z napadeného rozhodnutí.
12. **K druhé námitce žalovaný** uvedl, že za vytýkaný přestupek je odpovědný žalobce a v té souvislosti citoval pasáže z napadeného rozhodnutí.
13. **Ke třetí námitce** uvedl, že není toho názoru, že by bylo nutné zkoumat, jaký vliv měla instalace katalyzátoru na kvalitu ovzduší. Oxidační katalyzátor je zařízení ke snižování emisí a vliv na ovzduší má. Žalobce proto měl povinnost ohlásit jeho instalaci do 15 dnů Inspekci v souladu s podmínkou 13. povolení provozu. Dále pak odkázal na dané pasáže napadeného rozhodnutí.
14. **Ke čtvrté a (páté) námitce** žalovaný uvedl, že instalace katalyzátoru mohla mít pozitivní vliv na ovzduší, ale není relevantní takovou skutečnost vyhodnotit jako polehčující okolnost dle § 39 z. č. 250/2016 Sb. Snižování emisí bylo zákonnou povinností pro dodržení emisních limitů, nemůže se tak jednat o polehčující okolnost. Rovněž nebylo možné uložit za

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přestupek pouze napomenutí, žalovaný se plně ztotožnil k názorem Inspekce. Uložená pokuta je adekvátní okolnostem.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. V souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce se na výzvu nevyjádřil a žalovaný vyslovil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.
17. Žaloba není důvodná.
18. Ve věci je veden spor o spáchání přestupků, kdy žalobce jako provozovatel vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší uvedených v příloze 2 zákona č. 201/2012 Sb., pod kódem 1.2. (Spalování paliv v pístových spalovacích motorech o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od více než 0,3 MW do 5 MW včetně), tj. kogenerační jednotky, a pod kódem 3.7. (Výroba bioplynu), tj. bioplynové stanice, umístěných v provozovně Bioplynová stanice K. (k. ú. K.), porušil povinnost stanovenou v § 17 odst. 3 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb. o ochraně ovzduší, když uvedené zdroje provozoval v rozporu s rozhodnutím o povolení provozu vydaným Krajským úřadem Jihočeského kraje pod č. j.: KUJCK 26473/2012/OZZL dne 12. 11. 2012 ve znění změny č. j. KUJCK 89597/2020 ze dne 17. 7. 2020 a zato mu byla uložena pokuta ve výši 27 000 Kč.
19. **První žalobní námitkou** žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že nezakrytí koncového skladu digestátu představuje závažnou změnu na zdroji a způsobu jeho provozování, na základě čehož by měl povinnost aktualizovat provozní řád.
20. Námitka není důvodná.
21. Podle ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „o ochraně ovzduší“) *Provozovatel stacionárního zdroje je povinen uvést do provozu a provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem, jeho prováděcími právními předpisy, výrobcem a dodavatelem.*
22. Podle písm. b) uvedeného ustanovení *Provozovatel stacionárního zdroje je povinen dodržovat emisní limity, emisní stropy, technické podmínky provozu a přípustnou tmavost kouře podle § 4,*
23. Podle ust. § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *Provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen a) provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.*
24. Příloha č. 2 zákona vyjmenovává jednotlivé stacionární zdroje, mezi ně patří pod kódem 1. 2. kogenerační jednotka a pod kódem 3. 7. bioplynová stanice.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Podmínka č. 2 povolení k provozu stanoví: *Přílohou tohoto rozhodnutí je provozní řád „Bioplynová stanice K., vypracoval M. Č., datum aktualizace 8. 6. 2020“, jehož obsah je v souladu se zákonem č. 201/2012 Sb. a vyhláškou MŽP č. 415/2012 Sb. Zdroj bude provozován v souladu s tímto provozním řádem. Provozovatel je povinen při zásadních změnách na zdroji znečišťování ovzduší a způsobu jeho provozování aktualizovat provozní řád a předložit jej ke schválení příslušnému orgánu ochrany ovzduší.“*
26. Soud se plně ztotožnil s argumentací prvostupňového orgánu v bodě č. 7 a argumentací žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí. Oba orgány shodně uvádějí, že Provozní řád jasně stanovuje na str. 12, že v prostorách koncového skladu probíhá třetí stupeň odsíření bioplynu. Na str. 17 Provozního řádu je dále stanoveno, že v případě výpadku motoru kogenerační jednotky lze bioplyn do doby odstranění poruchy skladovat v integrovaných plynojemech nad fermentorem, kofermentorem a sklady digestátu. Na str. 18 je uvedeno, že v případě potřeby mimořádného navýšení okamžité kapacity jímačů plynu z kofermentoru je možné přecerpat více digestátu do skladovacích jímek.
27. Provozní řád Bioplynové stanice K. stanovuje na str. 8, v bodě c, jakou podobu má koncový sklad – sklad digestátu s Integrovaným nízkotlakým zásobníkem plynu: *Železobetonová kruhová jámka, základová deska a stěny jámky z vodostavebního železobetonu – vodotěsné provedení, uvnitř nádrže je technologické vybavení, zastřešeno plynojemem, tj. plynotěsným víkem sestávajícím se ze dvou folii neseným přtlakem vzduchu, vzhledem k okolnímu terénu částečně zapuštěná dle podmínek podloží zjištěných geologickým průzkumem.*
28. Podle soudu je zastřešení koncového skladu důležitou součástí bioplynové stanice. Provozní řád jasně uvádí, že koncový sklad je zastřešen plynojemem, tj. plynotěsným víkem sestávajícím se ze dvou folii neseným přtlakem vzduchu. Pokud žalobce uvádí, že již při prvních dvou stupních procesu odsíření je hodnota síry pod 20 ppm oproti jiným bioplynovým stanicím, takové tvrzení soud sice nerozporuje, ovšem neshledává jej relevantním, neboť navržena třístupňová technologie se zastřešením má zajisté svůj účel, a pokud jeden článek nedostatečně funguje, může to způsobit například havárii na zdroji, případně to mít negativní vliv na kvalitu ovzduší v podobě úniku bioplynu.
29. Současně v provozním řádu na str. 17 je koncový sklad uváděn jako důležitá součást technologie pro případ, kdy by došlo k poruše kogenerační jednotky. Žalobce sice argumentuje existencí *fléry*, to by však mělo být řešením krajním a dočasným, v případě žalobce je koncový sklad dle zjištění prvostupňového orgánu nezastřešen několik let. Žalobce má v souladu s § 17 odst. 3 o ochraně ovzduší provozovat stacionární zdroj v souladu se zákonem a s povolením provozu. Pokud tedy v povolení k provozu uvádí, že koncový sklad je zastřešen, je žalobce povinen se tímto řídit.
30. Nezakrytí koncového skladu představuje zásadní změnu na zdroji znečišťování ovzduší a způsobu jeho provozování, neboť není možné dodržet technologické postupy a zařízení provozovat v souladu s provozním řádem. Žalobce v takovém případě měl přistoupit k aktualizaci provozního řádu a předložit jej ke schválení příslušnému orgánu ochrany ovzduší.
31. K podobným závěrům došel i devátý senát v rozsudku ze dne 22. 3. 2023, č. j. 9 A 111/2021-69 v bodě 51 uvádí: *Předmětná linka není samostatným zařízením (zdrojem znečištění), ale je součástí celého výrobního procesu – zpracovatelského zařízení žalobkyně, které je vyjmenovaným zdrojem znečištění podle přílohy č.2 zákona o ochraně ovzduší (jedná se o jednu technologii na zpracování elektroodpadu, povolenou rozhodnutím z roku 2015 ve znění jejích změn, nejedná se*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tedy o samostatný a nezávislý provoz). Uvedený stacionární zdroj je tedy nutné provozovat jen na základě povolení provozu a v souladu s ním. To znamená, že v souladu s povolením k provozu musí být i jednotlivé součásti povoleného zařízení, které ovlivňují možné vypouštění znečišťujících látek do vnějšího ovzduší. To je podle zjištění správních orgánů i případ předmětné linky na předtřídění elektroodpadu. Skutečnost, že tento díl technologie z hlediska provozu neobstojí sám o sobě a že vyžaduje záruku povolení k provozu ostatně vyplývá i z tvrzení žalobkyně o důvodech, které vedly k testovacímu provozu předmětné linky (převzetí linky s řadou závad od dodavatele).

32. **Druhou žalobní námitkou** žalobce namítal, že koncový sklad nebyl zastřešen již od doby, kdy byla provozovatelem Bioplynové stanice Koloměřice paní Magdalena Červenková, IČ 65984382. Za protiprávní stav je tak odpovědný původní provozovatel.
33. Námitka není důvodná.
34. Podle ust. § 40 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší *Práva a povinnosti vyplývající z rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona provozovateli přecházejí na právní nástupce provozovatele.*
35. Podle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich *Odpovědnost právnické osoby za přestupek přechází na jejího právního nástupce.*
36. Soud s tvrzením žalobce nesouhlasí. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce se stal právním nástupcem provozovatele Bioplynové stanice Koloměřice (žalobce toto tvrzení nerozporoval). Žalobce je vinen za přestupek spočívající v nezastřešení koncového skladu digestátu v období od 15. 1. 2023 do 26. 9. 2023, tedy za období, kdy byl dle zjištění ze správního spisu provozovatelem bioplynové stanice již žalobce (žalobce vyplnil formulář „Ohlášení údajů o provozu zařízení ke skladování, sběru, úpravě, využití nebo odstranění odpadu“, kde uvedl, že datum zahájení provozu zařízení Bioplynové stanice Koloměřice ke dni 15. 1. 2023, bývalá provozovatelka p. Magdalena Červenková, IČO 65984382 ukončila podnikatelskou činnost ke dni 17. 5. 2024).
37. Vzhledem k tomu, že žalobce převzal provozování Bioplynové stanice Koloměřice od původního provozovatele, řídil se jejím Provozním řádem a rovněž zde byl uveden jako technický zástupce (než se stal provozovatelem) má soud za to, že žalobce o nezakrytí skladu musel vědět.
38. Skutečnost, že koncový sklad nebyl zastřešen již před tím, než se žalobce stal provozovatelem Bioplynové stanice Koloměřice, pak nic nemění na tom, že žalobce je odpovědný za tento stav právě ode dne, kdy se sám provozovatelem stal.
39. **Ve třetí žalobní námitce** žalobce poukazoval na instalaci katalyzátoru, ke které přistoupil na základě zpřísnění emisních limitů. Žalobce není toho názoru, že by instalace katalyzátoru měla vliv na kvalitu ovzduší.
40. Námitka není důvodná.
41. Podmínka č. 13 povolení k provozu stanoví: *Všechny změny podmínek provozování zdroje s vlivem na ovzduší, včetně případného ukončení provozu, musí provozovatel oznámit ČIŽP, a to do 15 dnů od data vzniku této skutečnosti.*
42. Podle ust. § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *Provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen a) provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

43. Vzhledem k tomu, že sám žalobce v žalobě uvedl, že instalace katalyzátoru proběhla v důsledku zpřísnování emisních limitů pro kogenerační jednotky vyžadované změnou legislativy, lze z toho dovodit, že katalyzátor je zařízení, které má sloužit ke snížení emisí; jinak toto žalobcově konání nedává smysl.
44. Pokud takové zařízení plní svou funkci, tedy snižování emisí ve vzduchu, má vliv na kvalitu ovzduší a takovou změnu v provozování zdroje byl žalobce povinen v souladu s povolením k provozování oznámit Inspekci do 15 dnů od provedení instalace. Pokud tak neučinil, vystavil se riziku postihu.
45. Soud ze správního spisu zjistil, že na základě objednávky žalobce ze dne 8. 8. 2023 provedla zkušební laboratoř měření emisí ve strojovně bioplynové stanice, účelem tohoto měření bylo stanovit výstupní koncentrace, hmotnostní toky a měrné výrobní emise uvedených látek ve spalínách kogenerační jednotky KGJI umístěné v bioplynové stanici. Výsledky měření prokázaly splnění emisních limitů. Žalobce nijak netvrdil, že by instalovaný katalyzátor neplnil svou funkci nebo byl vypnutý.
46. Soud má za to, že ani prvoinstanční orgán, ani žalovaný neměli povinnost zkoumat, v jakém rozsahu byla instalací katalyzátoru ovlivněna kvalita ovzduší, neboť pro danou věc postačuje, že žalobce instaloval zařízení za účelem snížení vypouštění látek znečišťování ovzduší a takové zařízení lze klasifikovat jako zařízení s vlivem na kvalitu ovzduší.
47. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobce namítal, že v případě, že by soud došel k závěru, že instalace katalyzátoru představuje změnu provozování zdroje, který má vliv na ovzduší, je nutno přihlédnout k tomu, že tak došlo ke změně pozitivní. Tato skutečnost by měla být posouzena alespoň jako polehčující okolnost. Pokud by však byl žalobce i nadále shledán vinným z uvedených přestupků, je na místě uložení napomenutí.
48. Podle názoru soudu nelze hodnotit snížení emisí vlivem instalace katalyzátoru jako polehčující okolnost ve smyslu § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Soud stejně jako žalovaný uvádí, že žalobce byl povinen dodržovat emisní limity stanové zákonem a za tím účelem instaloval katalyzátor. Byť se jednalo o změnu pozitivní, nelze jí vyhodnotit jako polehčující okolnost, neboť taková změna měla být výsledkem plnění povinností žalobce vyplývajících ze zákona, bez které by se mu v budoucnu nedařilo emisní limity dodržet.
49. K uložení správního trestu ve formě napomenutí soud uvádí, že výše pokuty je výsledkem správního uvážení. Pro následný soudní přezkum je klíčové, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši a aby výše pokuty vyhověla podmínce přiměřenosti (kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53 z 29. 6. 2005 nebo č. j. 4 As 51/2007-68 z 27. 3. 2008). Je tedy nutné, aby správní orgány uložily pokutu v rámci zákonného rozpětí, a při stanovení výše trestu musí být odůvodněna závažnost správních deliktů, okolnosti, za nichž byly delikty spáchány, a bylo přihlédnuto k možným polehčujícím/přítěžujícím okolnostem a k míře přiměřenosti uložené pokuty.
50. Soud konstatuje, že uložená pokuta byla uložena v zákonném rozpětí, její výše se pohybuje při samé dolní hranici zákonné sazby (maximum bylo 10 000 000 Kč), správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích dostatečně odůvodnily, proč v rámci správního uvážení bylo přistoupeno k uložení pokuty a nikoliv k jinému opatření. Rovněž byla náležitě odůvodněna

závažnost spáchaných přestupků a okolností, za nichž byly přestupky spáchány a rovněž přihlédnuto k polehčujícím/přítěžujícím okolnostem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.